

»Pečnik, če bi se mi ne zdelo za malo, povedal bi ti že pravo, pa je bolje, da molčim.«

»Bolje je, bolje stokrat, kakor da bi zabavljaj ljudem.«

Joža jezen umolkne.

»Lepo vas prosim, kaj pa bo vozila železnica, saj še vozniki nimamo ničesar prevažati«, govori Pečnik dalje. »Iz naše

vasi gré toliko blaga, da ga dvakrat naložim na ‚parizar‘, iz drugih vasij pa tudi ni, kdo vé kaj. Le to pomislite, to!«

»Saj bo samo zobotrebnikov šlo iz loške županije vsak dan železniški voz. Tako je rekel tamošnji župan Matija komisiji, ki je zapisavala, koliko blaga bo po priliki šlo po železnici«, pravi Čepov Jernejček.

Obraz iz japonskega življenja: Pri nauku.

(Po fotografiji.)

»Beži, beži, le Matiji verjemi! Ta se ti zlaže desetkrat, predno jedenkrat zine. Saj si bil že v loških hribih, torej veš, koliko se naredi te drobnjave. Jeden sam pot ti odnesem v odprtem košu, kar se izdelava vse leto«, odgovarja Pečnik Jernejčku.

»Nikar se ne pregovarjajte radi železnice! Naj se zida železnica ali ne zida! Še ne zmenim se zanjo, in tebi, Pečnik, se tudi ni treba, kakor se nismo

mi pri dragoncih«, reče duhoviti Ozebkov Peter. »Ko smo ‚atakirali‘ pri vojaških vajah na Ogrskem . . .«

»Kadar začneš z ‚atakiranjem‘, takrat poveš vselej kakšno debelo«, seže mu v besedo Belčev Matevž, črnobradati grajski hlapec.

»Boljša debela, kakor suha, posebno pa, če je resnična.«

»Ti, grajski Matevž, pusti, da govori Peter! Morda bo povedal danes resnico«,